Kapitein RICA[illegible] vertelt
een avon[illegible] van

VICTOR VINCENT

551

DE GIEREN VAN DE SIERRA.

SERIE EXCELSIOR

WEKELIJKSE 6fr UITGAVE

M. ROEGIEST.

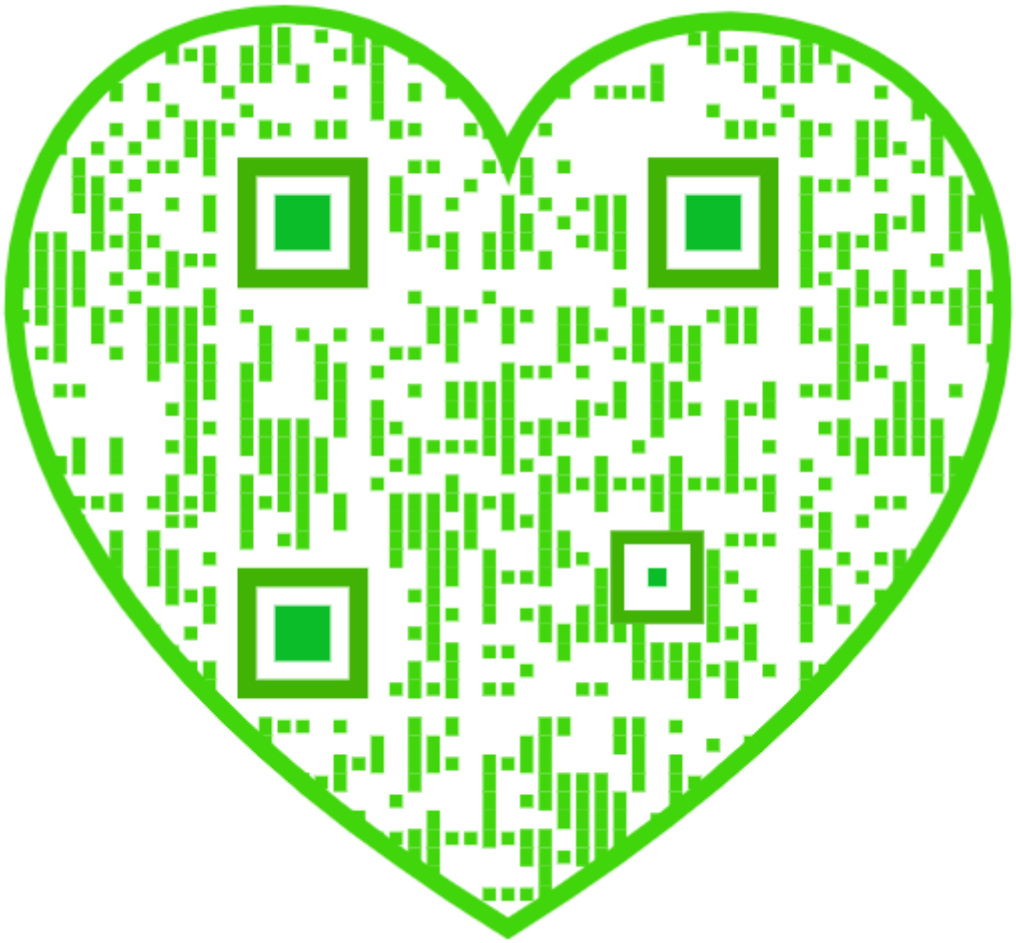

« SERIE EXCELSIOR Nr 551 »

De Gieren van de Sierra

I

SAN ANTONIO

Vijftig jaar geleden bestond San Antonio nog niet. Op dat tijdperk liet niets vermoeden dat op die plaats eens een stad zou geboren worden. Maar op een zekere morgen verscheen een man op de top van een heuvel en keek naar de uitgestrekte vallei, aan zijn voeten. Hij genoot van de schoonheid van die streek en hij begreep ook al het voordeel van de ligging ervan.

Ook werd San Antonio geboren zoals vele steden uit de nieuwe wereld.

Antonio Marlo kwam uit het zuiden. De zware wagen, getrokken door twee paarden, vervoerde zijn familie en zijn goederen. Hij had het gespan ingehouden op de heuvel en bewonderde de prachtige vallei, die hij ontdekt had midden in het gebergte van de Sierra Madre (1).

Vervolgens had hij zich tot zijn vrouw gericht die in de kar zat, met hun jonge zoon, en had geroepen :

(1) Sierra Madre : bergketen door dewelke de Mexicaanse hoogvlakte tot de Stille Oceaan afdaalt.

Alle rechten van reproductie, aanpassing en vertaling, voorbehouden.

— Kijk, Carmen, hier gaan wij ons vestigen. Het geluk en de voorspoed zijn te vinden in deze vallei voor degenen die niet te lui zijn om te werken.

— Si, amigo, had de vrouw geantwoord, maar wat zullen wij hier doen ? (1)

— We zullen niet alleen zijn, grommelde Antonio. Blijf jij met Juan in de wagen. Ik keer terug naar de vlakte waar de karavaan is. Zij moesten ook de raad van die ezel van een Guiseppe volgen. Deze laatste kent deze streek evenmin als ik. Maar hij wil ze volstrekt de weg doen volgen die anderen reeds honderdmaal voor ons genomen hebben. Hoe kan men zo een nieuwe plek ontdekken om er zich te vestigen en er een kolonie te stichten ? Ik ga dus. Blijf geduldig op mij wachten. Ik denk dat jullie hier niets te vrezen hebt.

— Bueno, (2) Antonio, maar blijf niet te lang weg, amigo.

Antonio vertrok in galop. Minder dan een uur later kwam hij terug met tientallen andere wagens, in dewelke tientallen andere families hun gezin en hun goederen vervoerden.

De karavaan bleef bij de wagen van Antonio staan. De ruiters kwamen hem omringen en Marlo riep, terwijl hij de arm uitstrekte naar de mooie vallei die aan hun voeten lag :

— Kijkt, amigos !

Kreten van vreugde en van bewondering verhieven zich onder de landverhuizers.

— Madre de Dios !... Nooit zag ik mooiere vallei. Hier moeten wij ons vestigen, camaradas ! (3).

— Si, caramba... Verder hoeven wij niet te zoeken.

Antonio riep :

— Jullie kunnen er zich rekenschap van geven dat deze vallei vruchtbaar is ! Ginds slingert een kleine rivier die uit de bergen komt en verder verheft zich het woud, waaruit wij het nodige materiaal zullen halen om onze haarden op te bouwen.

---

(1) Si amigo : Ja vriend.
(2) Bueno : goed.
(3) Camaradas : kameraden.

De wagens werden in een grote cirkel geplaats en de mannen togen onmiddellijk aan het werk.

Twee maanden later richtte zich in de vallei een dorp op van een vijftigtal huizen. Vervolgens legden de moedige kolonisten een weg aan door de bergen naar de vlakte, in het oosten.

Zes maanden na de aankomst van Antonio Marlo in de verlaten vallei, waren zekere kolonisten reeds begonnen met de grond te bebouwen. Wanneer het er op aankwam om een naam voor hun stad te vinden, sprak een oude landverhuizer :

— Amigo's, deze vallei werd ontdekt door Antonio Marlo. Noemen wij onze stad dus San Antonio.

Iedereen was daarmee onmiddellijk akkoord.

San Antonio was geboren.

Maandenlang kende het kleine plaatsje een tijd van intense voorspoed. De bodem van de vallei was zeer vruchtbaar en bij de eerste oogst leverden de akkers genoeg graan op om de kleine kolonie te voeden en zelfs om er een gedeelte van te gaan verkopen op de markt van Soyatita.

Maar dan kwam een pijnlijke periode die verscheidene maanden ging duren. Stammen wilde Indianen, die in de omgeving van San Antonio huisden, wilden de bleekgezichten verdrijven van wat zij hun jachtvelden noemden. Ze leverden een waarachtige oorlog om dat doel te bereiken. Maar de kolonisten verdedigden zich met een wonderbare moed. De Indianen werden eindelijk overwonnen en zagen van hun voornemen af. Beter nog, ze sloten vrede met de bewoners van de kleine stad.

II

EL BUITTRE DELLA SIERRA

Op heden is San Antonio een klein voorspoedig stadje van ongeveer vierhonderd huisgezinnen. Een groot gedeelte der inwoners zijn landbouwers gebleven ; anderen zoeken goud in de zandachtige beddingen van de kleine bergrivieren.

Er zijn insgelijks enkele winkels te San Antonio, evenals een paar posada s, waar de mannen 's avonds komen kaarten (1).

Het kleine stadje leefde rustig sinds maanden. Het gebeurde maar zelden dat een incident de vrede kwam storen, in dewelke de bewoners aan hun dagelijkse taak gingen.

Maar dat vreedzaam leven ging plots bedreigd worden.

Op zekere dag kwam een vreemdeling te San Antonio aan. Hij was een reus. Een grote zwarte snor gaf een wreedaardige uitdrukking aan zijn beestachtig gelaat. Daarbij was hij zwaar gewapend. Twee enorme Colts en een groot mes hingen in de scheden aan zijn gordel. Hij droeg een geweer aan de schouder.

De vreemdeling ging de posada van Felipe binnen en gromde, terwijl hij op de schenkbank ging leunen :

— Een brandy, caramba !

Felipe keek hem met verbazing, maar ook met vrees aan. De andere sloeg de vuist op de schenkbank en tierde :

— Corpo del diablo ! Ben je doof, posadero ? Een brandy, per la Madona ! (2)

Felipe haastte zich de gevraagde drank uit te schenken. Hij zette het glas voor de man en vroeg, met bevende stem :

— Reist de Senor ?

De man ledigde zijn glas in één teug, zette het ruw weer op de schenkbank en grommelde :

— Bemoei jij je met jouw zaken, asno ! Een andere brandy, infierno ! (3)

Nu was Felipe voorgoed beginnen te beven. Hij schonk een tweede glas uit. De man ledigde het en zette het weer op de schenkbank. Hij veegde zijn lippen met zijn mouw schoon en begaf zich naar de deur.

— Senor, riep Felipe, u vergeet te betalen !

---

(1) Posada : herberg.

(2) Corpo del diablo : Bij het lijf van de duivel ; posadero : herbergier ; per la Madona : Bij de Madonna.

(3) Asno : ezel ; infierno : hel.

De man bleef staan, kwam terug naar de schenkbank en boog naar de ongelukkige Felipe, grommend :

— Je hebt gelijk, per Bacco !... Ik moet jou betalen. Maar dat ga ik dan ook onmiddellijk doen.

En meteen greep hij Felipe bij de lurven en met één hand tilde hij hem over de schenkbank heen om hem op tien passen afstand te sturen.

Maar dan schrok de schurk licht op. Achter hem riep een stem :

— Caramba, wat gebeurt hier ?

De man keerde zich om. Daar, op de drempel van de herberg, stond Marja, een inwoner van San Antonio. Juan Marja stond gekend als de grootste en de sterkste man uit San Antonio.

— Juan ! Juan ! riep Felipe, die moeizaam recht kon. Die schurk heeft twee brandies gedronken. Hij weigert mij te betalen en heeft mij mishandeld omdat ik mijn geld vroeg.

— O, grinnikte Marja. Wel, Felipe, camarada, die lomperd gaat jou onmiddellijk betalen en met genoegen.

Marja stapte naar de schurk. Beide mannen waren even groot en zwaar gebouwd.

Juan gromde tot de schurk, die nog geen woord gesproken had :

— Eerst ga ik jou leren een zwakkere te mishandelen.

En meteen sloeg hij de vuist vooruit. De deugniet werd op de kin geraakt, maar wankelde nauwelijks. Alvorens Juan begreep wat hem overkwam, plofte de vuist van de bandiet op zijn kin en Marja werd onder een tafel geworpen, die kantelde. Juan bleef bewusteloos op de vloer liggen.

Felipe vergat er zijn angst van om als een uilskuiken naar de bandiet te kijken, die zich met een enkele vuistslag van de geduchte Juan Marja ontdaan had.

Op dat ogenblik keerde de bandiet zich met een ruk om. Een kleine ouderling kwam de posada binnengelopen, keffende tot Felipe :

— Felipe ! O, Dios !... Kijk welke prachtige goudkorrels ik gevonden heb.

Maar opeens schoot de oude geweldig op. Een stalen klauw had hem bij de arm gegrepen. De grote bandiet stond naast de ouderling. Zijn pols werd verwrongen en de goudkorrels vielen in de hand van de schurk, die gromde :

— Caramba, geef hier dat goud ! Wat zou jij er mee doen, kerel ?

— Mijn goud ! Mijn goud ! keelde de oude.

Hij wilde zich aan de reus vastklampen, maar de schurk duwde hem met de arm op zij en de oude vloog met het hoofd tegen de schenkbank. Hij viel en verloor het bewustzijn.

Vervolgens keerde de bandiet zich naar Felipe en gromde :

— Ik bekom steeds wat ik verlang. Wie zou zich tegen El Buitte della Sierra durven verzetten ? (1)

Hij greep een glas dat op de schenkbank stond en wierp het de hoogte in, nam zijn Colt en verbrijzelde het glas met een kogel, in volle vlucht.

— Mijn kogel mist nooit het doel, gromde de bandiet. Vergeet mijn naam niet, want San Antonio zal nog over El Buittre della Sierra horen spreken.

Hierop verliet de bandiet de posada, sprong te paard en vertrok in galop in de richting van de Sierra Madre.

Nauwelijks was de schurk weg, of Felipe liep buiten, huilende :

— Alarma, camaradas !... Alarma !...

Verbluft en met de wapens in de hand, kwamen de bewoners uit hun huizen gestormd.

— Hein ?... Vallen de Indios (2) aan ?

— Caramba !... Wat gebeurt er, Felipe ?

Op dat ogenblik richtte de grote Marja, die weer bijgekomen was, zich op de drempel van de posada op, brullende :

— Per la Madona ! Corpo del porco ! Caramba ! Waar is die dikke ezel ? Ik wil hem levend villen !... (3)

— Wat is er gebeurd ? vroeg een bewoner van de stad.

---

(1) El Buittre della Sierra : De Gier van de Sierra.
(2) Indios : Indianen.
(3) Corpo del porco : bij het lijf van het varken.

— Infierno ! Hebben jullie dit al gehoord, camaradas ? Er bestaat een kerel die met een enkele vuistslag mij tegen de planken stuurde voor tien minuten ! Ja, dat overkwam mij, Juan Marja. Per la barbas de Satanas, indien ik ooit die deugniet te pakken krijg, breek ik hem armen en benen (1).

Een man baande zich een weg door de rangen van de menigte, grommende :

— Wat betekent al die herrie ?

De oude goudzoeker die geplunderd was geworden door de bandiet, antwoordde :

— Jerifo, een bandiet heeft mijn goud gestolen. (2)

— Diablo, gromde de sherif, wie is die deugniet ?

— Opgepast, jerifo, grommelde Felipe, die kerel is de eerste de beste niet. Hij sloeg Marja met een enkele slag neer.

— Wie is hij ? keelde de man van de wet.

— Hij is een vreemdeling, sprak de posadero, maar hij heeft mij zijn naam genoemd en erbij gevoegd dat wij nog over hem zullen horen spreken.

— Wie, wij ? vroeg de sherif beteuterd.

— Wij, de inwoners van San Antonio.

— Per Dios ! lachte de sherif. En jij liet jou overbluffen ? Maar hoe heet die schurk ?

— Hij noemde zich El Buittre della Sierra.

Nu opende de sherif ogen als schotels en bralde :

— Caramba !... Wat is dat voor een naam ?

— De naam van een geduchte bandiet, antwoordde Felipe. Amigos, ik geloof dat wij goed zouden doen met een oog in het zeil te houden, vooral bij nacht.

— Tripas del diablo !(3) tierde de sherif. Ik wil in een geit veranderd worden indien ik bij onze eerste ontmoeting die deugniet niet neerschiet.

Heel de dag sprak men slechts te San Antonio over de verschijning van de bandiet, die zich de Gier van de Sierra noem-

---

(1) Per la barbas de Satanas : Bij de baard van Satan.
(2) Jerifo : sherif.
(3) Tripas del diablo : Bij de ingewanden van de duivel.

de. Volgens Felipe verteld had, en ook volgens wat er in de posada gebeurd was, wisten de inwoners van het kleine stadje dat ze met een gevaarlijke deugniet te doen hadden.

De volgende nacht reeds ging de « gier » over zich doen spreken. En meteen gingen de mensen van San Antonio weten dat de schurk niet alleen opereerde, maar dat hij het bevel voerde over een bende gewetenloze bandieten.

Het was bij middernacht wanneer een groep ruiters als duivels op verschillende paden uit de bergen stormden. Ze richtten hun rijdieren naar de alquira van Vittorio Salas (1). Die hoeve was gelegen te midden van uitgestrekte weiden.

De bandieten sprongen uit het zadel. De hoofdman, de Gier van de Sierra, sloeg met de kolf van zijn geweer op de deur. Vittorio, die niets vermoedde, kwam opendoen. Onmiddellijk schoot de schurk hem neer en de deugnieten drongen in de woning. Gedurende enkele ogenblikken hoorde men knallen, evenals het gehuil van vrouwen en kinderen. De kreten veranderden in gekreun dat weldra ophield. Vervolgens hoorde men alleen nog maar de afschuwelijke lach van de schurken, die de meubels aan stukken sloegen.

Een half uur later kwamen de lafaarden buiten beladen met hun buit. Ze vertrokken na het vuur gelegd te hebben aan de hoeve van de familie Salas, die ze woest uitgemoord hadden. Ze bleven verder op een heuvel staan en keken grinnikend naar de grote, rode vlammen die uit de hoeve opstegen. Eindelijk verdwenen ze in de bergen, als afstotelijke nachtelijke roofvogels.

De brand werd tot in San Antonio waargenomen. De mensen kwamen toegelopen om de landbouwers hulp te verlenen. Heel het huis stond in brand ; twee onverschrokken inwoners van San Antonio waagden zich in de vuurpoel en gelukten erin de lichamen van de slachtoffers buiten te slepen : Vittorio Salas, de vrouw van deze laatste, hun twee dochters en hun zoon.

En lange minuten keken de lui van San Antonio verslagen

---

(1) Alquira : hoeve.

en stilzwijgend naar de lichamen van de slachtoffers. Maar vervolgens ontketende de storm zich.

Juan Marja huilde, letterlijk dol van razernij :

— Infierno ! Ze werden allen laffelijk neergeschoten. Hun huis werd geplunderd, in brand gestoken.

Felipe, de posadero, die aanwezig was, riep :

— El Buittre della Sierra ! Het is de schurk die deze misdaad gepleegd heeft. Hij heeft woord gehouden.

— Caramba ! vloekte de sherif. Zijn wij mannen of verwijfde ezels ?...

— Per la Madona ! Wij zijn geen ezels en nog minder verwijfd !...

— Bueno, infierno ! Wie wil mij vergezellen naar de bergen om die bende uit te roeien ?...

— Ik, per bacco ! Ik, Madre de Dios ! Ik, diablo !

Twintig kerels boden zich spontaan aan.

— Gaat jullie wapens halen, amigo's, en gaan wij op jacht, bralde de sherif. Binnen een kwartier vertrekken wij. Ter dood, El Buittre della Sierra !...

De mannen huilden in koor :

— A muerte, El Buittre della Sierra !... (1)

Een kwartier later galoppeerden twintig dapperen, aangevoerd door de sherif, in de richting van de bergen.

Ze kwamen een uur na zonsondergang terug. Ze brachten twee van hun gedode kameraden mee. Acht mannen waren gewond. Ze werden met wanhoop te San Antonio onthaald.

— Wel, sherif, vroeg een oude, hebben jullie die deugnieten gedood ?

De sherif schudde ontmoedigd het hoofd :

— No, amigo. De schurken kregen de bovenhand. Ze hebben twee van onze mannen gedood. Acht anderen werden gewond. Wij hebben alleen maar de terugtocht kunnen aanvatten. El Buittre della Sierra is een gevaarlijke schurk en hij en zijn mannen zijn te sterk.

Van die dag kende het stadje geen rust meer. De bandie-

(1) A muerte : ter dood.

ten vielen geregeld de hoeven en de hacienda's aan. Soms moesten ze zich zonder buit terugtrekken, maar wanneer ze in een van hun aanvallen slaagden, dan kenden ze geen genade.

De bevolking van San Antonio werd zenuwachtig en voor een niet kwamen de revolvers uit de holsters...

III

MORRISON LOKT EEN RELLETJE UIT

Jim Morrison reed voorop en klom tot op de top van een kleine bergketen. Hij keek in de verte en riep tot zijn vrienden :

— By June ! Daar is eindelijk de stad. Niets te vroeg, damned !...

Victor Vincent, Jenny Farrel en Vliegende-Valk, kwamen de Brit vervoegen. De Belg zei :

— Inderdaad, de mate heeft gelijk. Ziedaar een stad.

— Hoe heet dat geval ? wilde Jenny weten.

Victor haalde een landkaart uit zijn zak, plooide ze open en bekeek ze even. Dan zei hij :

— De laatste stad die wij op onze weg ontmoet hebben, heette Sinaloa. Vervolgens zijn wij in de richting van het westen getrokken. Ik veronderstel dat gindse stad San Antonio is.

— De naam van die stad kan mij weinig schelen ! donderde de onstuimige Jim. Ik heb dorst, hell and devil !... Ik zou graag wat anders proeven dan het flauwe water van de bronnen die wij onderweg ontmoetten.

— Hugh, grinnikte Vliegende-Valk. Helder water is nochtans goed voor de gezondheid. Daarbij, benevelt het de geest niet.

— The devil, loeide Morrison. Mijn karkas is gezond en mijn geest stevig genoeg om enkele brandies te verdragen.

— Well, zei Jenny, ziehier dus de goede weg. Dalen wij af naar die vallei. Voor wat mij betreft hunker ik ernaar in een mals bed te slapen.

— O. K. ! Wij zullen een nacht en een dag te San Antonio uitrusten. Vervolgens vertrekken wij naar Jimenez, waar wij onze paarden zullen verkopen om onze reis per spoorweg voort te zetten.

— Yes, hell ! sakkerde Morrison. Ik heet de tamme ezels die ons tot hiertoe droegen geen paarden, maar wel grasetende schildpadden, by June !...

— Haasten wij ons wat, grommelde Vliegende-Valk, en verliezen wij niet te veel tijd, zo wij binnen een week te Victoria willen inschepen.

Onze helden vertrokken naar de vallei in dewelke de kleine stad Antonio gelegen was. Twee uren later bereikten ze de eerste huizen van het plaatsje. Toen ze de voornaamste straat inreden, hield Morrison plots zijn paard in en bralde :

— Hein ? Hell !

— Well, lomperd, wat overkomt jou ? vroeg Jenny.

— Damned ! Open je ogen, my girl. Bekijk die fellows eens.

Onze helden keken naar de voorbijgangers. Die mannen waren allen zwaar gewapend.

— Bij de baard van de Jap ! loeide Jim. Waarom wandelen die boys met hun wapens rond ? By Jove ! Zou men niet zeggen dat ze de duivel in persoon willen te lijf gaan ?

— Inderdaad, murmelde Victor. Het is vreemd dat al die mannen zich zo zwaar gewapend hebben. Maar daar moet een reden voor zijn. Gaan wij verder, mates. Wij zullen kamers bespreken in de eerste posada die wij ontmoeten.

Onze helden vervolgden hun weg. Ze reden over de kerkplein en Jenny riep :

— Kijk !... Daar is een posada !...

— O. K. ! Net wat wij hebben moeten, grommelde Jim.

Ze stegen uit het zadel en gingen de posada binnen. Morrison bleef op de drempel staan en keek met ogen als patrijspoorten naar de herbergier, die achter zijn schenkbank stond. De brave man droeg geen wapens, maar twee enorme Colts lagen in zijn bereik op het buffet.

— The devil, bralde Jim. Ik ben een aap als ik er iets van begrijp.

Onze helden naderden de schenkbank en Victor zei :

— Buenos dias, posadero. Kan u ons tot morgen logies verschaffen ?...

— Si, senors en senora, antwoordde de man. Ik heb vier mooie kamers.

— Twee zullen volstaan, verklaarde de Belg. Gelieve ons een goed maal op te dienen want wij hebben honger. Wij gaan onze paarden naar de stallen brengen.

— Laat maar, senor, zei de herbergier, ik gelast mij met uw rijdieren.

Hij ging van achter zijn schenkbank komen, wanneer een stem riep :

— Een ogenblik, Felipe. Ik geloof niet dat het nodig is dat jij de paarden van die lui op stal zet.

Onze helden keerden zich met een ruk om. Daar, midden in de gelagzaal van de herberg stond een soort reus, even zwaar gewapend als de andere lui van San Antonio.

De man naderde onze helden en het toeval wilde dat hij voor Morrison bleef staan.

Hij keek de Brit vlak in de ogen en gromde :

— Wij houden hier niet van vreemdelingen en ik geef jou de goede raad het hier onmiddellijk op te hoepelen.

— Yé, bralde Jim. En ik houd van zulke grote gezellen als jij, mate ! Maar zeg mij eens, kerel, jij hebt een rare manier om de lui in San Antonio te ontvangen. Ik veronderstel dat wij toch gaan en verblijven waar wij willen ?...

— Neen, huilde de andere, vooral niet wanneer jullie komt om ons te bespieden voor rekening van El Buittre della Sierra.

Morrison trok de schouders op en keerde de man de rug toe, grommend :

— Loop naar de duivel met jouw gieren, damned ! En laat ons met rust, by Jove !...

De reus werd door een plotse woede gegrepen en sloeg de vuist vooruit, naar onze held. Op het kaaksbeen geraakt, vloog Jim onder een tafel. Hij liet een resem van vloeken horen en richtte zich met een sprong op, brallende tot Vliegende-Valk, die zich op de reus wilde werpen :

— Stop, Redskin, hell and devil ! Ik heb de gewoonte mijn zaken zelf te regelen. God almigthy ! Ik ga de body van die ezel strelen.

Jim begaf zich naar de reus en bleef voor hem staan.

Hij grinnikte :

— Ik heb altijd van boys gehouden die er verstand van hebben swings en uppercuts uit te delen. Het ene genoegen is het andere waard, vind jij niet ?... Hierzo, zwaargeladen pakezel !...

En meteen had onze held zijn stalen vuist op de kin van de reus geploft, die tegen de schenkbank vloog waar hij half bewusteloos liggen bleef.

IV

DE VERKLARINGEN VAN DE SHERIF

— Yée, riep Jenny. Mijn lomperd van een man moet altijd een relletje uitlokken.

— Bij de poten van de Mikado ! Wie is begonnen, duivelin. Ik of dat uilskuiken ?...

De reus was gauw recht. Hij wierp een woedende maar bewonderende blik naar onze held. Morrison gromde :

— En maken wij nu nader kennis. Ik ben Morrison en ziehier mijn mates, Victor Vincent en Vliegende-Valk. Wat dit klein verwaand persoontje betreft, wel die heet Jenny Farrel en is mijn vrouw.

— Zeg eens, vierdubbele kwakzalver, riep Jenny, wie van ons beiden zal het verwaandst zijn ?

Morrison deed net of hij niet gehoord had en vervolgde tot de reus :

— Ik zou u graag enkele vragen stellen. Wie is die gepuimde uil die zich de Gier van de Sierre laat noemen ? Hum ! Wie weet, misschien zal die schurk mij de gelegenheid geven om wat plezier te scheppen.

Maar de reus trok de schouders op, keerde onze beteuterde helden de rug toe en ging buiten.

— Hein ? bralde Morrison. Heeft hij soms zijn tong ingeslikt ?

Maar op dat ogenblik naderde een man onze helden en zei :

— Senors en Senora, ik merk dat u vreemdelingen zijt.

— Yes, antwoordde Victor.

Plots merkte de Belg de tinnen ster op de jas van de man.

— Zo. U is sherif ?

— Si, senor. Ik ben jerifo van San Antonio.

— O.K. ! loeide Morrison. En wie is die kerel aan wie ik een opstopper op zijn apentronie gegeven heb ?

De sherif glimlachte en antwoordde :

— Dat is Juan Marja die vroeger als de grootste en de sterkste man uit de streek gekend stond. Maar hij heeft tweemaal zijn meester gevonden. De Gier van de Sierra heeft hem een eerste keer knock-out geslagen en nu deed u het. Maar in werkelijkheid is Marja een braaf hart. U zult begrijpen dat hij wat ontnuchterd is.

— Hugh ! grommelde Vliegende-Valk. Maar nu, jerifo, wil u ons wat uitleg verschaffen ? Wij zouden graag weten waarom de mannen van San Antonio in de straten wandelen met al hun wapens. En vervolgens, wie is de schurk die zich de Gier van de Sierra laat noemen ?

— Si, senors, ik zal u dat alles vertellen.

— Een ogenblik ! bralde Morrison. Ik hoor nooit goed wanneer ik recht sta. Het is ongelofelijk hoe scherp mijn gehoor wordt wanneer ik gezeten ben aan een tafel, met een goede brandy voor mij.

— Ik betaal, lachte de sherif.

— No, damned ! Het is mijn beurt.

Enkele ogenblikken later zaten de sherif en onze helden aan een tafel. De sherif hief zijn glas op :

— A la salud de Vd ! (1)

— Cheerio ! loeide Morrison.

— En nu luisteren wij met de meeste aandacht, sprak Victor.

---

(1) A la salud de Vd : op uw gezondheid.

Dan vertelde de sherif over de verschijning van de bandieten in de kleine stad en over de misdaden die ze in de laatste maanden gepleegd hadden.

De man van de wet besloot :

— Het moet u dan ook niet verwonderen, senors, dat wij min of meer ongerust zijn in de stad. De mannen wagen zich niet zonder hun wapens op de straat. De mensen sluiten zich in hun huizen op en slapen slechts met de revolvers in de hand. Zoals ik u kom te zeggen, hebben wij gepoogd de bende uit te roeien. Maar wij hebben de verhoopte uitslag niet bereikt. Enkelen van de onzen schoten er de huid bij in. Het schijnt dat de Gier van de Sierra en zijn mannen onkwetsbaar zijn voor kogels. In elk geval geloof ik vast dat ze onoverwinnelijk zijn. Ze houden zich op in een wilde bergstreek, waarvan zij al de paden kennen. Wanneer men meent ze in die streek aan te treffen, dan zijn ze plots achter je en schieten je koelbloedig neer. Het is nu maanden dat die ellende duurt.

De sherif zweeg en Morrison sloeg de vuist op de tafel, brallende :

— Damned ! Zeg ons waar wij dat kuiken van een Gier van de Sierra kunnen ontmoeten. Ik verzeker u dat ik graag een paar woordjes tot die tamme vogel zou spreken, hell and devil !...

V

DE ONTVOERING

Op dat ogenblik schoten onze helden op. Een inwoner van San Antonio kwam binnen en riep :

— Alarma ! De bandidos vallen de hoeve van Carlos aan !

— Corpo del Satanas ! loeide de sherif.

— Bij de horens van de duivel ! sakkerde Victor. Wij gaan die ellendelingen een lesje geven. Come on !

— Hell and devil ! tierde Morrison, terwijl hij verschrikkelijke ogen rolde. Ik geloof dat het ogenblik gekomen is om

die ezels de body te gaan strelen. Go on, boys and girl !

— Yee, grinnikte Jenny, mijn liefste echtgenoot is in zijn element.

— Hugh ! grinnikte Vliegende-Valk. Het gaat er stuiven.

— Vooruit, jerifo, toon ons de weg ! gromde Victor.

— Maar, keelde de sherif, die schurken zullen ons neerschieten ! Ze zijn minstens twintig man sterk.

— Bij al de avatars van die kemel van een Visjnoe ! keelde Morrison. Gaan jullie die bandieten de hoeve van die Carlos zo maar laten plunderen ? Hell and devil ! Trommel enkele stevige boys bijeen en gaan wij die gieren pluimen.

Maar de sherif trok de schouders op :

— De amigo's bijeen trommelen ? Kijk eens in de straat, senor.

Verbluft liep Morrison naar de deur van de posada. De straat was verlaten en de blinden van de huizen gesloten.

— Hein ? sakkerde Victor. Wat betekent dat ?

— Heel eenvoudig, Senor, dat iedereen zijn eigen huid hoedt. In de huizen zitten nu allen, zowel de vrouwen als de mannen en de kinderen, met de wapens in de hand en bevend van angst.

— Alle donders, gromde Victor, geven wij wat moed aan de lui van San Antonio.

— By Jove ! sakkerde Morrison. Ze verdienen op de bodies te krijgen. Waar is die hoeve, hell and devil ? Wij gaan er alleen naar toe.

— Indien u er volstrekt aan houdt uw karkas te laten doorboren, dan zal ik met genoegen in uw gezelschap sterven, zei de sherif. Komt, Senors.

Maar plots keek de sherif met ogen als patrijspoorten naar Jenny.

— Madre de Dios ! bralde hij eindelijk. Gaat de Senora met ons mee ?

— Natuurlijk, glimlachte Jenny. Een trouwe echtgenote moet haar man overal volgen.

De sherif viel bijna overhoop. Hij keek naar de onverschrokken gezellin van onze helden en riep :

— Diablo, Senora, ik zeg u dat wij een zekere dood tegemoet gaan.

— Het zal niet de eerste maal zijn, zei ze glimlachend, en telkens kwamen wij er heelhuids van af. Wees niet ongerust, jerifo, wij gaan een schitterende zege behalen.

— Ik weet... Ik kan de woorden niet vinden om uit te drukken wat ik over u denk, stamelde de sherif.

— Een enkel woord volstaat, zei Morrison. Geneer u niet om haar een duivelin te noemen, ze is dat gewoon. En nu genoeg gepraat. Come on, damned !

— Per la Madona ! riep de Mexicaan die was komen melden dat de hoeve van Carlos aangevallen werd. Ik ga met u mee. Corpo del porco ! Er zal niet kunnen gezegd worden dat

... ...

WELDRA !

Onze nieuwe reeks :

KANGOEROE

die u

FANTASTISCHE AVONTUREN

zal aanbieden, geïllustreerd met talrijke pentekeningen, onder een geplastifieerde omslag in kleuren.

* * *

Deze reeks van ware Fantastische Avonturen, zal een grote bijval genieten bij onze trouwe lezers.

* * *

Lees in volgende nummers van de « Ricardo » en van « Victor Vincent » de uitvoerige beschrijving van deze nieuwe prachtreeks !

Luis Caravello in zijn schelp gekropen is, wanneer er gevaar was.

— O.K.! Hoe talrijker wij zijn, hoe beter.

Onze helden verlieten de posada en sprongen in het zadel. Ze renden de stad uit. Na een tiental minuten, hield de sherif zijn paard in. De anderen volgden zijn voorbeeld.

— Kijkt, Senors, ginds is de hoeve en de bandieten omsingelen haar. De bewoners schijnen zich goed te verdedigen. Drie der bandieten liggen in het gras uitgestrekt.

Onze helden zagen inderdaad een twintigtal schurken die de hoeve omringden en naar de woning slopen, terwijl ze de ramen onder het vuur van hun revolvers namen. De bewoners van de hoeve vuurden hevig terug.

— Come on, hell and devil! sakkerde de onstuimige Brit. Als de storm op die ezels! Ze zullen de zeilen bijzetten zodra wij hen enkele blauwe bonen te slikken gegeven hebben.

— Ja, gromde Victor, verrassen wij die varkens!

— Hugh, vroeg Vliegende-Valk, is de Gier van de Sierra onder die ellendelingen?

— Dat kan ik van hier niet zien, antwoordde de sherif.

— Per la Madona! kefte Luis Caravello. De schurken naderen de hoeve. Straks is het te laat.

— Go! keelde Morrison.

Onze helden gaven hun paarden de sporen en stormden de helling van de heuvel af. Ze renden recht op de bandieten toe. Een der moordenaars had zich tegen de deur van de hoeve opgericht en poogde die met de schouder in te beuken. De Belg hief zijn revolver op en drukte af. De ellendeling stortte op de grond neer. De andere boosdoeners keerden zich verwonderd om en wipten recht, wanneer ze die zes razenden op hen zagen aangestormd komen.

De wapens van onze helden knetterden en drie der schurken zakten in mekaar. De bewoners van de hoeve hadden gemerkt dat een onverhoopte hulp kwam opdagen en ze schoten hun wapens leeg op de vluchtelingen, waarvan er twee anderen in het gras tuimelden. De overlevende bandieten be-

reikten hun paarden, sprongen in het zadel en verdwenen in galop.

— Ze hoepelen het op ! bralde Jim. Achtervolgen wij ze.

— Neen, zei de Belg. De bandieten zouden zich ergens in de bergen in hinderlaag kunnen leggen. Wij moeten trachten hun schuilhol aan te vallen, dan wanneer zij er zich niet aan verwachten.

Onze helden stegen uit het zadel. De deur van de hoeve ging open en heel de familie Carlos kwam buiten.

— Gracia, Senors ! riepen ze allen. U hebt ons het leven gered !

— Niemand gewond, Carlos ?

— No, jerifo !

— Bueno.

Al de neergeschoten bandieten hadden opgehouden te leven. De sherif zei :

— Ik stuur een paar mannen om die lichamen te laten weghalen.

— Goed, zei Carlos.

Onze helden keerden naar San Antonio terug.

— Wel, bralde Morrison, gaan wij die zege vieren met een goede brandy, by June !

Enkele minuten later gingen ze de posada van Felipe binnen.

— Hebben jullie de bandidos niet ontmoet ? wilde de posadero onmiddellijk weten.

— Si, amigo, antwoordde de sherif.

Felipe opende ogen als patrijspoorten :

— En ?... En jullie zijn niet dood ?

— The devil ! loeide Morrison. Dood ? Wij hebben enkele van die schurken naar de andere wereld geholpen. De anderen zijn gevlucht. Laten wij nu een plan opstellen om die papegaai van een Gier van de Sierra onschadelijk te maken.

Plots drongen drie schurken de posada binnen, brallende :

— Alto desde manos, caramba ! (1)

---

(1) Alto desde manos : Handen op.

Onze helden keerden zich met een ruk om. Drie bandieten stonden bij de deur en bedreigden hen met hun revolvers.

— Haal geen domheden uit, Jimmy, ik gelast mij er mee ons uit de penarie te helpen, zei Jenny in het Engels.

— Right ! gromde haar man.

Onze helden hieven de handen op. Een der schurken riep :

— Bueno, caramba ! Guillio, blijf hier bij de deur en aarzel niet te schieten zo een van die porcos een verdacht gebaar maakt.

En twee der deugnieten naderden, terwijl de derde onze helden in bedwang hield met zijn revolvers. Ze ontwapenden de mannen. Dan keerde een der bandieten zich naar Jenny, streek met een veroverend gebaar over zijn snor en bralde :

— O Dios, la bella Senorita ! (1)

Jenny grinnikte tot haar man :

— Hoor jij dat, lomperd ? Neem lessen bij deze brave man om een vrouw complimenten te maken. Hij vind mij mooi.

— Dat is niet te verwonderen ! sakkerde Jim. Hij ziet scheel !

De bandiet nam een houding aan die hij verleidelijk waande en naderde Jenny, terwijl hij haar vurige blikken toewierp.

— Per la Madona ! Zal de Senorita mij de eer aandoen in mijn gezelschap een glas te drinken ? Die ezel van een Felipe heeft goede limonade.

— Yee, antwoordde Jenny. Limonade ? Ik drink alleen brandy.

De kerel keek haar als een uilskuiken aan :

— Caramba ! Drinkt de Senorita brandy ?

— Yes, zuchtte Jenny en dat van toen ik nog een zuigeling was.

De kerel opende ogen als patrijspoorten en schaterde het dan uit.

— Ha ! Ha ! Niet alleen is u een mooie Senorita, maar ook een geestige meid ! Geef ons een brandy, posadero !

---

(1) O Dios, la bella Senorita : O God, de mooie senorita.

— U bedoelt vier brandies, want die brave Guillio moet toch niet van dorst sterven, glimlachte Jenny.

— Hell and devil ! sakkerde Jim in het Engels. Hij noemt mijn vrouw een meid ! Duivelin, ik geef jou de raad om niet te lang te dralen met de komedie die jij spelen wil, want ik voel in mij het verlangen groeien om die ezel de nek om te wringen !

Felipe had met bevende hand vier brandies uitgeschonken. Jenny nam een der glazen en stapte naar Guillio toe, die nog steeds bij de deur stond met de twee revolvers in de handen. Ze schonk hem een stralende glimlach :

— Hier, amigo !

Guillio zette een hoge borst op en loeide :

— Het is mij een grote eer, Senorita, een glas te ledigen op de gezondheid van een blonde enkel als u !

Meteen stak de schurk een van zijn revolvers in de holster en reikte de hand naar het glas. Maar vlug als de bliksem zwierde Jenny hem de brandy in het gelaat. De man liet een kreet van pijn horen, terwijl hij de andere revolver liet vallen en beide handen aan zijn ogen bracht.

Jenny had haar automatisch pistool uit de zak gehaald en duwde de loop ervan tussen de ribben van de arme Guillio, grommend :

— Verroer niet meer, schurk.

Intussen gebeurde er aan de schenkbank iets, aan hetwelk de bandieten zich niet verwacht hadden. Wanneer hij zag dat Jenny Guillio verblind had door de brandy in de ogen van de schurk te gooien, brulde de bandiet met de zwarte snor :

— Infierno !... O, diablesa !... (1)

Hij wilde zijn revolver grijpen, maar Morrison wierp zich op hem :

— Hell !... Hij kent jouw naam, my dear. Hierzo, kemel, pak vast !

De vuist van de Brit raakte de ellendeling op de punt van de kin. Hij rolde bewusteloos tot aan de deur.

---

(1) Diablesa : duivelin.

Victor was op de andere bandiet gestormd en voor deze laatste zijn revolver kon trekken, had de Belg hem met een bliksemende swing tegen de vloer gestuurd.

— O.K. ! bralde Jim.

— Hugh ! gromde Vliegende-Valk. Ik heb medelijden met deze lomperd. Hij zal de pijn niet meer voelen wanneer hij slaapt.

De roodhuid begaf zich naar de bandiet, die Jenny nog steeds met haar revolver in bedwang hield, en sloeg hem met volle geweld de vuist boven op de schedel. De ellendeling hield op met kreunen en rolde op de grond.

Op dat ogenblig kwam een vrouw de posada binnengelopen, roepende :

— Jerifo !... De bandieten hebben Rita opgelicht !

De sherif liet een afschuwelijk gehuil horen :

— Mi Hija ! Sangre della Madona !... Mi Hija ! (1)

— Si, hernam de vrouw. De Gieren van de Sierra zijn in jouw huis gedrongen, hebben er alles stukgeslagen en Rita opgelicht.

— Hell and devil ! donderde Morrison. Daar moet een einde aan komen. Nu lichten die deugnieten kinderen op.

— Rita is geen kind meer, gromde de sherif. Ze is twintig jaar oud. Maar ik zal haar uit hun klauwen halen of met haar sterven.

— Het ogenblik is goed gekozen om te sterven, grommelde de Belg. No, jerifo, ziehier wat wij gaan doen. Wij gaan naar de bergen vertrekken en de schuilplaats van die bandieten opzoeken.

— Ik ga natuurlijk mee ! donderde de vader van Rita.

— No, jerifo, u moet hier blijven om de mannen van San Antonio moed te geven. Vervolgens komt u ons vervoegen met enkele stevige boys om ons een handje toe te steken.

— Maar, gromde de sherif...

Morrison onderbrak hem, sakkerend :

— Er is geen maar !... Wij hebben geen tijd te verliezen.

---

(1) Mi hija : mijn dochter.

Doe wat de mate u zegt. Sluit eerst zorgvuldig deze drie kemels op.

— Bueno. En wee hen zo er mijn Rita een ongeluk overkomt.

Onze helden verlieten de posada en sprongen in het zadel. Luis Caravello wipte insgelijks op zijn paard, roepende :

— Per bacco, dat wil ik zien ! Ik ga met u mee, caramba !

En de vijf paarden vertrokken in een helse galop.

VI

ONZE HELDEN VALLEN AAN

Wanneer ze de eerste uitlopers van de Sierra Madre bereikten, kefte Caravello :

— De bandieten houden zich in dit gedeelte van de bergen op. Waarschijnlijk hebben ze hun schuilplaats aan de andere kant van de bergketen. Wij kunnen alleen die andere kant bereiken door de bergpas van San Paolo. Volgen wij dit pad.

— O.K. ! loeide Morrison.

— Hugh ! verzekerde Vliegende-Valk. Ik ben ervan overtuigd dat wij goed zouden doen met de ogen te openen.

Een kwartier later bereikten ze de ingang van een smalle bergpas.

— Ziehier de doorgang, zei Caravello.

— O.K., gaan wij erin, sprak Jim.

Maar op dat ogenblik brak een geweervuur in de bergen los en tientallen kogels floten aan de oren van onze helden. Deze wierpen zich achter rotsblokken.

— Alle duivels ! riep Victor. Men zou zeggen dat die bandieten ons verwachtten.

— Yes, grinnikte Jenny, en wij kunnen niet ontkennen dat hun onthaal warm is.

— De varkens liggen ginds achter die rots, hell and devil ! sakkerde Morrison. Bedaren wij wat de geestdrift van die kemels.

De Brit trok zijn revolver, mikte zorgvuldig en schoot. Een

kreet van pijn weerklonk. Een der schurken richtte zich van achter een rots op, bracht de hand aan het hoofd en stortte dan neer.

— Dat is een ! bralde Jim.

— Aan mijn beurt, zei Victor.

Hij richtte zich voorzichtig op. Hij zag een der moordenaars zijn geweer schouderen en op de hoed mikken, die Caravello op een stok even boven een rots hief.

De bandiet en onze held schoten te zamen. De man tuimelde overhoop, terwijl Caravello komisch brulde :

— Per la Madona ! Een gat in mijn zondagse sombrero ! Dat zet ik hen betaald, caramba !

— Hugh ! Die ezels lichten de zeilen, zei Vliegende-Valk.

— Achter hen aan ! sakkerde Victor.

Onze helden richtten zich op, sprongen in het zadel en wierpen zich als de wind achter de schurken, die in de bergpas galoppeerden.

De deugnieten werden weldra ingehaald. Bijna op hetzelfde ogenblik doken Jim, Victor en Vliegende-Valk van hun paarden, elk in de rug van een der vluchtelingen. Onze drie helden rolden op de grond, elk met hun tegenstander. Een kort gevecht greep plaats.

De Belg sloeg de vuist in de maagholte van de man met wie hij het aan de stok had. De bandiet plooide. Een mokerslag op de schedel deed het overige. De schurk viel als een massa tegen de grond.

Morrison sloeg een bliksemende uppercut op de kin van zijn tegenstander die als een pop neertuimelde.

Wat Vliegende-Valk betrof, deze had « zijn » bandiet bij de keel gegrepen en hem half gewurgd, om hem daarna de vuist tussen de ogen te slaan, grommelend :

— Hugh ! Die uilskuikens van gieren zijn niet zo gevaarlijk als men beweerde.

— Binden wij die ezels aan een rots vast, stelde Victor voor. Wanneer de sherif en zijn mannen uit San Antonio hier voorbijkomen, zullen zij voor die apen kunnen zorgen.

— Een goed idee ! bralde Jim.

Onze helden bonden eerst de handen van de bandieten op hun rug. Vervolgens duwden ze de deugnieten tegen een rots en bonden ze er stevig aan vast met de lasso van Caravello.

Wanneer het gedaan was, sprak de Belg :

— En nu haasten wij ons wat. Ik geloof dat wij op de goede weg zijn. Nochtans weten wij dat het erop aankomt oren en ogen te openen.

— Inderdaad ! loeide Morrison. Come on, by June !

Onze helden sprongen te paard en begaven zich terug op weg. Vijf minuten later bereikten ze een bocht van de bergpas.

— Opgepast, mates, murmelde Jenny.

— Dat doen wij, damned ! verzekerde Morrison.

Achter de bocht van de bergpas gekomen, stelden ze vast dat deze laatste in een kleine vlakte uitgaf. Maar wat vooral de aandacht van onze helden trok, was een hut uit boomstammen opgetrokken, tegen een rots.

— Hein ? gromde Jim. Is dat de schuilplaats van die ezels?

— Mogelijk wel, zei Jenny. Maar, boys, vinden jullie niet dat het hier zo rustig is ?

— Hugh, bralde Vliegende-Valk, ik ruik gevaar.

— De Redskin heeft gelijk, zei Victor. Naderen wij voorzichtig. Het zou mij niet verwonderen indien wij met een zwerm van kogels ontvangen werden.

Onze helden stegen uit het zadel en begaven zich langzaam en voorzichtig naar de hut. Ze keken aandachtig om zich heen. Inderdaad, de kleine vallei was bezaaid met rotsblokken, achter dewelke de bandieten in hinderlaag konden liggen.

— De stilte die hier heerst staat mij niet aan, grommelde Victor.

Nauwelijks had de Belg gesproken of een oorverdovend geweervuur vervulde de vallei. Caravello slaakte een kreet van woede, terwijl zijn grote hoed met een kogel van zijn hoofd gerukt werd.

— Corpo del porco ! Nu is mijn mooie sombrero naar de maan !

Onze helden hadden zich op de grond geworpen.

— Hell and devil ! sakkerde Morrison. Wij hebben geluk dat die ezels als kippen schieten. Ze hadden ons evengoed de body kunnen doorboren.

Het was bijna onmogelijk aan de bandieten onze helden te raken, zolang deze laatsten tegen de grond bleven liggen. De Belg hief het hoofd op om naar de hut te kijken, maar hij moest onmiddellijk weer tegen de grond liggen, want drie schoten knalden en drie kogels drongen op een paar centimeter van hem in de grond.

Victor Vincent zei tot zijn mates :

— Luistert, boys, wij kunnen hier niet eeuwig blijven liggen. Het zou onvoorzichtig zijn het hoofd op te richten om naar de hut te schieten. Daarbij, het zou nutteloos zijn, want onze kogels dringen zeker niet door de stammen, waarmee die hut opgebouwd is. Wij mogen ook niet vergeten dat Rita, de dochter van de sherif, in die hut zit en wij kunnen dus het risico niet lopen de girl te verwonden.

— Hell, gromde Morrison, wat stel jij voor, boy ?

— Het volgende, zei de Belg. Blijven jullie hier liggen. Ik ga pogen de hut langs achter te bereiken en de bandieten te verrassen. Houdt jullie dus klaar om op het goede ogenblik tussenbeide te komen.

— O.K. ! zei Jim. Maar wee jouw body, mate.

— Wees maar gerust. Ik ga dus.

De Belg verwijderde zich sluipend van zijn vrienden, er wel zorg voor dragende zich niet aan de kogels van de schurken bloot te stellen. Na een tiental minuten, bereikte hij de rots die zich achter de hut oprichtte. Victor klom er voorzichtig op. Nu kon hij duidelijk zijn gezellen in het gras zien liggen.

— Verduiveld, grommelde hij, en nu ?

Hij keek om zich heen. Hij zag enkele paarden vastgebonden aan een paal die in de grond geslagen was.

— Dat zijn zeker de rijdieren van de schurken. Ik geloof dat...

Maar plots wierp de Belg zich op de rots neer. De deur van de hut draaide open en hij hoorde een stem roepen :

— Amigos, schiet, indien die honden het hoofd durven oprichten. Ik ga de gevangene in de spelonk opsluiten en ik kom terug om jullie uit de penarie te redden.

— Bueno. Wij hebben vertrouwen in onze hoofdman, El Buittre della Sierra.

De aanvoerder van de bende gromde :

— Zodra wij de handen weer vrij hebben, zullen wij een verschrikkelijke weerwraak nemen op de lui van San Antonio. Opgepast, camaradas.

En onze held zag een afschuwelijke bandiet de hut verlaten. Hij hield een jong meisje tegen zich aangedrukt en belette zo onze vrienden hem onder vuur te nemen. Het gelaat van Rita drukte de dolste angst uit. De schurk, een soort reus, had een afstotelijk gelaat.

Victor hoorde Morrison brallen :

— Hell !... Een van die schurken hoepelt het op met de girl. En wij kunnen hem geen kogel in de body sturen, zonder meteen het kind te verwonden.

Onze helden hieven het hoofd op om naar de hut te kijken, maar onmiddellijk weerklonken enkele knallen van uit de schuilplaats der bandieten.

— Bueno ! amigos ! lachte de Gier van de Sierra.

Hij sleepte Rtia mee, naar de paarden. Maar hij had zonder de Belg gerekend. Victor richtte zich op de rots op en sprong. Hij viel op de voeten achter de bandiet en greep hem bij de lurven :

— Een ogenblikje, ezel ! Laat dat meisje los.

De bandiet schoot geweldig op en keerde zich om. Hij rukte zich uit de greep van Victor en sloeg zijn verschrikkelijke vuist vooruit. Victor vermeed de slag en sloeg terug, vlug als de bliksem. Zijn vuist trof de bandiet op de neus. De Gier van de Sierra rolde op de grond, maar richtte zich onmiddellijk weer op en sprong in de hut, waarvan de deur opengebleven was.

— Verduiveld, sakkerde Victor, hij ontsnapt mij !...

— Senor, sprak Rita.

Maar de Belg liet haar de tijd niet om te vervolgen. Hij

greep het jonge meisje bij de arm en trok haar achter de rots. Het was tijd. Tientallen schoten vertrokken uit de hut, maar de kogels vlogen in de verte verloren.

— Nu weet ik nog niet hoe de zaak gaat eindigen, grommelde Victor. Noch ik, noch de mates kunnen de neus vertonen zonder ons te doen neerschieten.

— O, Senor, die bandidos zullen ons doden, klaagde Rita.

— We zullen wel zien, gromde de Belg.

Op dat ogenblik keelde de stem van Jim :

— Hep, Victor !...

De Belg liep naar het andere uiteinde van de rots. Van op die plaats kon hij zijn mates zien zonder gevaar te lopen zich door de bandieten te laten verwonden.

— Yes !... riep hij.

— Blijf waar je bent met de girl. De Redskin doet het nodige voor wat de bandieten betreft.

— O. K. !...

Vervolgens zei Victor tot Rita :

— Een van onze mates is een roodhuid en hij is slim. Ik ben ervan overtuigd dat hij de schurken een verrassing voorbereid, aan dewelke die ezels zich niet verwachten.

De Belg keek weer naar zijn gezel en stelde vast dat de roodhuid niet meer bij hen was. Plots zag hij hem op enkele afstand van daar, achter een rots zitten, en met zijn mes snijden aan een dikke tak.

— Hein ? grommelde Victor. Wat doet hij ?...

Vervolgens zag hij Vliegende-Valk een touw uit zijn zak halen. Hij bediende zich daarvan om met de stok die hij gesneden had een boog te vervaardigen.

— Verduiveld ! De Redskin maakt een boog. Wat wil hij met dat voorhistorisch wapen uitvoeren ?... En hij heeft zelfs een paar pijlen gesneden !...

Maar wanneer Vliegende-Valk gedroogd gras aan het uiteinde van een der pijlen vastbond, begreep de Belg onmiddellijk wat hij wilde doen.

— O. K., glimlachte hij. De roodhuid heeft de oorlogslis-

ten van zijn voorouders niet vergeten. Hij wil eenvoudig en van op afstand die hut in brand steken.

Onze held keek naar het dak van de hut :

— Dat vat gemakkelijk vuur, want de takken waarmee de hut bedekt is zijn dor en volkomen verdroogd.

Hij keek weer naar de Indiaan. Deze laatste had zijn aansteker genomen en stak het gras van een pijl in brand. Hij schoot die naar de hut. Het brandend gras viel op het dak, dat onmiddellijk vuur vatte. Drie andere pijlen volgden.

Morrison had insgelijks gezien tot welke list hun mate zijn toevlucht genomen had, want hij bralde :

— O. K. ! Hell ! Ziedaar een geniaal idee van onze Redskin ! De schurken gaan gerookt worden als haringen en zullen verplicht zijn hun schuilplaats te verlaten.

Weldra brandde heel het dak van de hut en een dikke rook steeg uit het raam op. Het duurde niet lang. De deur ging open. Hoestend en niezend kwamen de bandieten buiten.

Ze wilden naar hun paarden lopen, maar Caravello, die zich opgericht had te zamen met onze helden, schoot tweemaal en twee der bandieten vielen dood neer.

— Alto desde manos !... keelde Caravello.

De bandieten slaakten woedende vloeken, maar gehoorzaamden. Ze gaven zich over. Allen nochtans gaven geen gevolg aan dat bevel, want een onder hen, en wel de Gier van de Sierra, wilde naar zijn paard stormen. Maar Victor richtte zich voor hem op en sloeg de vuist op de slaap, grommend :

— Blijf hier, kemel !... Ben jij de strop vergeten die jou te verwachten staat !...

De Gier van de Sierra, de vroeger zo geduchte bandiet, deinsde wankelend achteruit en kwam zo in het bereik van Jim die hem een geweldige vuistslag toediende, zeggende :

— Wat zeg jij van deze streling, gepluimde gier ?...

De hoofdman van de bende zakte langzaam in mekaar.

— Ik geloof dat wij heel de bende hebben, grinnikte Jenny.

Dan pruilde ze :

— En de lui van San Antonio beweerden dat ze zo gevaar-

lijk waren. Maar het zijn echte schaapjes, niet anders dan schaapjes !...

— Ziedaar de jerifo en enkele mannen ! riep Luis Caravello.

Weldra kwamen de sherif en zijn gezellen onze helden vervoegen. Rita wierp zich in de armen van haar vader.

— Madre de Dios ! bralde de sherif wanneer hij zag dat de hoofdman van de bende op de grond lag. Wij houden eindelijk El Buittre della Sierra !

— Yes, grinnikte Morrison. De schurk was moe, ziet u. Alvorens ik hem in slaap gewiegd heb met een laatste swing, heeft hij mij gezegd dat hij er zo naar verlangt zo spoedig mogelijk aan een touw te bengelen.

De sherif wierp eerst een verblufte blik op onze held en zei dan :

— Per Bacco, daar zorg ik wel voor !

Heel de groep vertrok naar San Antonio, waar onze helden op kreten van vreugde onthaald werden.

De Gier van de Sierra en zijn medeplichtigen werden veroordeeld en dezelfde dag terechtgsteld.

Juan Marja, die zoals men zich herinnert het aan de stok gekregen had met onze Morrison, kwam de hand van de Brit drukken, zeggende :

— Wees niet boos, Senor, maar zoals allen te San Antonio, was ik wat zenuwachtig door de bedreiging die op ons woog. Dank zij u en uw vrienden, zijn wij eindelijk verlost van de bende en de ellendelingen hebben hun verdiende straf gekregen. Nog eens dank, Senors en Senora.

— All is O.K. ! grommelde Morrison. En vermits de zaken hier voor mekaar zijn, nemen wij afscheid want, damned, ik hunker ernaar onder de hemel van Engeland enkele dagen rust te nemen. Come on, boys and girl !

Onze helden sprongen in het zadel en namen afscheid van hun nieuwe vrienden. Ze vertrokken naar Jimenez, vanwaar ze hun reis zouden voortzetten per spoor. Ze waren zinnens in die haven in te schepen met Londen als bestemming.

Maar het stond geschreven dat onze onstuimige Morrison

zich nog geen rust zou kunnen gunnen, zoals onze lezers het weldra zullen vernemen...

KAPITEIN RICARDO.

Volgende week verschijnt Nr 552 van Serie Excelsior met een avontuur op zee :

HONDERD MILJOEN !

Een daverend avontuur met onze helden Pierre Wijns, Raspaillac, de tierende Breton en Jan Beulemans, de koddige Brusselaar. Om een wees te redden, zullen onze drie onverschrokken helden betrokken worden in hardnekkige gevechten en dramatische toestanden. Een verhaal dat u boeien zal, beste vrienden lezers, en getekend : KAPITEIN RICARDO !

BERICHT !

Een abonnement voor de reeks « EXCELSIOR » kost 60 fr. voor 13 nummers, te storten op Postcheckrekening Nr 5522.39 van Uitgever G. Van Loo, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.

Wij achten het nodig onze lezers er van te verwittigen dat de « Ricardo-schilden » steeds recht geven op reeds verschenen verhalen « Ricardo » of « Victor Vincent », te beginnen van het nummer 325 tot 450 voor de beide reeksen. TWINTIG schilden geven recht op één boekje. Vergeet echter niet een postzegel van 3 F bij uw bestelling te voegen.

Uitgaven G. VAN LOO, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.
Drukkerij L. GRAVE, steenweg op Bergen, 401, Brussel 7.

OP ALGEMENE AANVRAAG !

* * *

Wij hebben de laatste tijd tal van brieven ontvangen van lezers die zich vroeger ons REUZE RECLAMEPAKKET niet hebben kunnen aanschaffen.

Wij stellen dan opnieuw dit reclamepakket te koop, bevattende de VOLLEDIGE avonturen van onze volksheld VICTOR VINCENT als « PILOOT BIJ DE R. A. F. »

Deze verzameling van de daverendste avonturen van Victor Vincent als vijftienjarige piloot bij de R. A. F., wordt u aangeboden tegen de spotprijs van 100 fr. voor de volledige oorlogsverhalen verteld in 50 boekjes.

Men kan bestellen door de som van 100 fr. te storten op postcheckrekening Nr 5522.39 van G. Van Loo, Nellie Melbalaan, 63, Brussel 7.

Men kan ook bestellen tegen terugbetaling aan de brievendrager. Gelieve bij uw bestelling een postzegel van 4 fr. te voegen voor verzendingskosten.

Indien u de heldendaden beleven wil van Victor Vincent op alle fronten van Wereldoorlog II, aarzel dan niet en doe heden uw bestelling.

Ouders, ziedaar een prachtig geschenk voor uw kinderen ! Laat die kans niet voorbijgaan !

Uw kinderen en... u zelf zult ervan genieten.

Aarzel niet, het is een BUITENGEWOON GUNSTKOOPJE : 1.600 bladzijden lectuur voor SLECHTS 100 fr.

... ...

JONGENS EN MEISJES,

ALLEN IN DE RICARDO-CLUB,

DE WARE CLUB DER JEUGD ! ! !

... ...

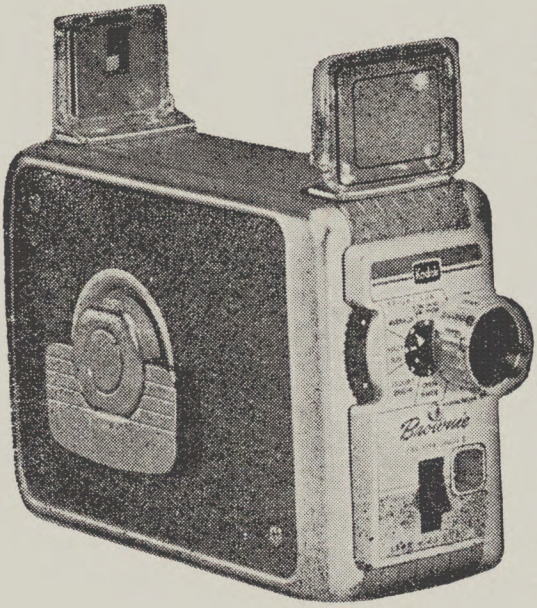

Zelf filmen is nu niet duur meer!

Maak uw dromen tot werkelijkheid dank zij de

KODAK BROWNIE MOVIE f/2,3 CAMERA

slechts 1.990 Fr. !

Zelf filmen is thans zo gemakkelijk, zo aangenaam en zo goedkoop geworden, dat het werkelijk zonde zou zijn nog langer te wachten om er zelf mee te beginnen. De KODAK BROWNE MOVIE camera is als geknipt voor uw familiefilms. U gebruikt de uiterst zuinige 8 mm film. Het extra-lichtsterk Ektanon f/2,3- objektief laat toe om, zonder de geringste scherpstelling, haarscherpe en heldere beelden te verkrijgen, van enkele tientallen centimeter af tot oneindig. Een eenvoudig verstellen van de belichtingsdraaischijf – in functie van het heersend licht — volstaat om het juiste diafragma op zijn plaats te brengen. Wind de veermotor op, bekijk uw onderwerp doorheen de zoeker en druk op de belichtingsknop... Moeilijker is het niet ! Van de eerste film af bereikt U schitterende resultaten ! Het toestel wordt gemakkelijk geladen. Het kan ook gebruikt worden met verwisselbare groothoek- en teleobjektieven.